

Mar 4, 2025

School Rules

ר' אלעזר בן פדת

Don't worry about the school rules. Just keep learning.

באהבתה תשגה תמיד כגון רבי אלעזר בן פדת אמרו עליו על רבי אלעזר שהיה יושב ועוסק בתורה בשוק התחתון של ציפורי וסדינו מוטל בשוק העליון של ציפורי א"ר יצחק בן אלעזר פעם אחת בא אדם ליטלו ומצא בו שרף (עירובין נד:)

רבי אלעזר על לבית הכסא אתא ההוא רומאה דחקיה קם ר' אלעזר ונפק אתא דרקונא שמטיה לכרכשיה קרי עליה רבי אלעזר ואתן אדם תחתיו אל תקרי אדם אלא אדום: (ברכות סב:)

דף יומי DAF YOMI INSIGHTS

School Rules

No shampoo allowed in this school. This is a shampoo free zone.

Caught with Shampoo?

“No! It is just my name. Shim poh”

“The shampoo holster is for emergencies. What did you think it was for?”

School Rules Are Interesting But When's Lunch?

ר' חסדא עיסה ושור

The קולה turns into a חומרה in regards to the bull and the dough between the cases of הנדחת and food preparation on יום טוב according to ר' חסדא.

אמר ר' חסדא בהמה חציה של נכרי וחציה של ישראל מותר לשחטה ביום טוב דאי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה עיסה חציה של נכרי וחציה של ישראל אסור לאפותה ביו"ט דהא אפשר ליה למפלגה בלישה (ביצה כא.)

אמר ר' חסדא בהמה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה עיסה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן דלא פליגא דמיה עיסה כמאן דפליגא דמיה (סנהדרין קיב.)

אל"ף בי"ת אחד שתיים

אמר ר' יוחנן מפני מה לקו באל"ף בי"ת מפני שעברו על התורה שניתנה באל"ף בי"ת (סנהדרין קד).

ר' יוחנן רחוק וקרוב

Far in this context means far from being far (i.e. close).

Those who were far were made close through the giving of food, and those who were close were made far through the (lack thereof) giving of food.

Person 2: Yeah! But now you're far.

דף יומי דאגאס וואס דאס

Joke: Did you hear about the Brisker מסית?

He went into קירוב business, but he held of the definitions of רוחק of יוחנן.

אם ללצים הוא יליץ

אמר רבה בר רב הונא אמר ר' הונא ואמרי לה א"ר הונא א"ר אלעזר מן התורה מן הנביאים ומן הכתובים בדרך שאדם רוצה ללך בה מוליכין אותו מן התורה דכתיב לא תלך עמהם וכתיב קום לך אתם מן הנביאים דכתיב אי ה' אלהיך מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך מן הכתובים דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן. (מכות י:)

אמר ליה רבא בר יצחק לר' יהודה האיכא בית עבודת כוכבים באתרין דכי מצטריך עלמא למיטרא מתחזי להו בחלמא ואמר להו שחטו לי גברא ואייטי מיטרא שחטו לה גברא ואטי מטרא א"ל השתא אי הוי שכיבנא לא אמרי לכו הא מלתא דאמר רב מאי דכתיב אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים מלמד שהחליקן בדברים כדי לטורדן מן העולם והיינו דאמר ריש לקיש מאי דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן בא לטמא פותחין לו בא לטהר מסייעין אותו

(עבודה זרה נה.)

דף יומי

INSIGHTS ומסע דאס

אמר רבא שבעה אותיות צריכות שלשה זיונין ואלו הן שעטנ"ז ג"ץ אמר רב אשי חזינא להו לספרי דווקני דבי רב דחטרי ליה לגגיה דח"ת ותלו ליה לכרעיה דה"י חטרו להו לגגיה דח"ת כלומר חי הוא ברומו של עולם ותלו להו לכרעיה דה"י כדבעא מיניה ר' יהודה נשיאה מר' אמי מאי דכתיב בטחו בה' עדי עד כי ביה יי' צור עולמים אמר ליה כל התולה בטחונו בהקב"ה הרי לו מחתה בעולם הזה ולעולם הבא אמר ליה אנא הכי קא קשיא לי מאי שנא דכתיב ביה ולא כתיב יה כדדרש ר' יהודה בר א' אילעאי אלו שני עולמות שברא הקב"ה אחד בה"י ואחד ביו"ד ואיני יודע אם העולם הבא ביו"ד והעולם הזה בה"י אם העולם הזה ביו"ד והעולם הבא בה"י כשהוא אומר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם אל תקרי בהבראם אלא בה"י בראם הוי אומר העולם הזה בה"י והעולם הבא ביו"ד ומפני מה נברא העולם הזה בה"י מפני שדומה לאכסדרה שכל הרוצה לצאת יצא ומ"ט תליא כרעיה דאי הדר בתשובה מעיילי ליה ולעייליה בהך לא מסתייעא מילתא כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן בא לטהר מסייעין אותו בא לטמא פותחין לו ומ"ט אית ליה תאגא אמר הקב"ה אם חוזר בו אני קושר לו קשר מפני מה נברא העולם הבא ביו"ד מפני שצדיקים שבו מועטים ומפני מה כפוף ראשו מפני שצדיקים שבו כפוף ראשיהם מפני מעשיהן שאינן דומין זה לזה. (מנחות כט:)

רש"י ד"ה **אחת בה"י ואחת ביו"ד**. חלק את שמו והטיפ מכל אות ג' טיפין ומאותן טיפין נעשו מים ואש ואוי וכל העולם כולו, וכן כתוב בספר יצירה: **שדומה לאכסדרה**. שפתוח מתחתיו: **שכל הרוצה לצאת**. ממנו לתרבות רעה יוצא: **מעילי ליה**. בפתח העליון בין רגל שבתוכו לגג: **ולעייליה בהך**. פתח התחתון דנפיק ביה: **לא מסתייע מילתא**. דהבא ליטהר בעי סיוע מפני יצר הרע, הלכך עבדי ליה סיוע פתח יתירה: **הוא יליץ**. כלומר פותח לו להיות לץ:

אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן כיון שיצאו רוב שנותיו של אדם ולא חטא שוב אינו חוטא שנאמר רגלי חסידיו ישמור דבי ר' שילא אמרי כיון שבא לידו עבירה פעם ראשונה ושניה ואינו חוטא שוב אינו חוטא שנאמר רגלי חסידיו ישמור אמר ריש לקיש מאי דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן בא ליטמא פותחין לו בא ליטהר מסייעין אותו תנא דבי ר' ישמעאל משל לאדם שהיה מוכר נפט ואפרסמון בא לימדוד נפט אומר לו מדוד אתה לעצמך בא למדוד אפרסמון אומר לו המתן לי עד שאמדוד עמך כדי שנתבסם אני ואתה תנא דבי ר' ישמעאל עבירה מטמטמת לבו של אדם שנאמר ולא תטמאו בהם ונטמאתם במ אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמטם תנו רבנן אל תטמאו בהם ונטמאתם במ אדם מטמא עצמו מעט מטמאין אותו הרבה מלמטה מטמאין אותו מלמעלה בעולם הזה מטמאין אותו לעולם הבא תנו רבנן והתקדשתם והייתם קדושים אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה מלמטה מקדשין אותו מלמעלה בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא: (יומא לח:-לט.)

אמר רב נחמן חוצפה אפילו כלפי שמיא מהני מעיקרא כתיב לא תלך עמהם ולבסוף כתיב קום לך אתם (סנהדרין קה.)

Question: Is there a difference between מוליכין אותו and פותחין לו?

Previously in סנהדרין we saw a מחלוקת between ר' אליעזר and ר' יהושע.

בלעם הוא דלא אתי לעלמא דאתי הא אחריני אתו מתניתין מני רבי יהושע היא דתניא רבי אליעזר אומר ישובו רשעים לשאולה כל גוים שכחי אלהים ישובו רשעים לשאולה אלו פושעי ישראל כל גוים שכחי אלהים אלו עובדי כוכבים דברי רבי אליעזר אמר לו רבי יהושע וכי נאמר וכל גוים והלא לא נאמר אלא כל גוים שכחי אלהים אלא ישובו רשעים לשאולה מאן נינהו כל גוים שכחי אלהים (סנהדרין קה.)

דף יומי דאס וואס זאגט דאס

Let's put all this aside for a moment and examine another pair of גמרא's.

אמרי ממה נפשך אי רעהו דוקא דכנעני כי נגח דישראל נמי ליפטור ואי רעהו לאו דוקא אפילו דישראל כי נגח דכנעני נחייב א"ר אבהו אמר קרא עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים ראה שבעה מצות שקיבלו עליהם בני נח כיון שלא קיימו עמד והתיר ממונן לישראל רבי יוחנן אמר מהכא הופיע מהר פארן מפארן הופיע ממונן לישראל תניא נמי הכי שור של ישראל שנגח שור של כנעני פטור שור של כנעני שנגח שור של ישראל בין תם בין מועד משלם נזק שלם שנאמר עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים ואומר הופיע מהר פארן מאי ואומר וכי תימא האי עמד וימודד ארץ מיבעי ליה לכדרב מתנה ולכדרב יוסף ת"ש הופיע מהר פארן מפארן הופיע ממונן לישראל מאי דרב מתנה דא"ר מתנה עמד וימודד ארץ ראה וגו' מה ראה ראה שבע מצות שנצטוו עליהן בני נח ולא קיימום עמד והגלה אותם מעל אדמתם ומאי משמע דהאי ויתר לישנא דאגלוויי הוא כתיב הכא ויתר גוים וכתיב התם לנתר בהן על הארץ ומתרגמינן לקפצא בהון על ארעא מאי דרב יוסף דא"ר יוסף עמד וימודד ארץ ראה וגו' מה ראה ראה שבע מצות שקיבלו עליהם בני נח ולא קיימום עמד והתירן להם איתגורי אתגר א"כ מצינו חוטא נשכר אמר מר בריה דרבנא לומר שאפילו מקיימן אותן אין מקבלין עליהן שכר ולא והתניא ר"מ אומר מניין שאפילו נכרי ועוסק בתורה שהוא ככהן גדול ת"ל אשר יעשה אותם האדם וחי בהם כהנים לויים וישראלים לא נאמר אלא אדם הא למדת שאפילו נכרי ועוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול אמרי אין מקבלין עליהם שכר כמצווה ועושה אלא כמי שאינו מצווה ועושה דא"ר חנינא גדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה. (בבא קמא לז.)

ת"ר עבירות שהתוודה עליהן יוה"כ זה לא יתודה עליהן יוה"כ אחר ואם שנה בהן צריך להתודות יוה"כ אחר ואם לא שנה בהן וחזר והתודה עליהן עליו הכתוב אומר ככלב שב על קיאו כסיל שונה באולתו רבי אליעזר בן יעקב אומר כ"ש שהוא משובח שנאמר כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד אלא מה אני מקיים ככלב שב על קיאו וגו'. כדרב הונא דא"ר הונא כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו הותרה לו סלקא דעתך אלא אימא נעשית לו כהיתר וכו'. וכו'. (יומא פו.)

Perhaps there is a difference between רב's statement, and ר' יוסף's statement, Also perhaps there is a difference between their statements and ר' הונא's statement.

All these cases might be different than the following case of the גמרא in סנהדרין.

מתני' מי שלקה ושנה ב"ד מכניסין אותו לכיפה ומאכילין אותו שעורין עד שכריסו מתבקעת: **גמ'** משום דקלה ושנה ב"ד כונסין אותו לכיפה אמר ר' ירמיה אמר ר' שמעון בן לקיש הכא במלקיות של כריתות עסקינן דגברא בר קטלא הוא דלא מיקרב קטליה וכיון דקא מוותר לה נפשיה מקרבינן ליה לקטליה עילויה (סנהדרין פא.)

You see that the concept of **בא לטהר** מסייעין אותו **בא לטמא** פותחין לו **ריש לקיש** that is said in reverse order in **ה"י** which is only quoted in regards to the **ה"י** which is **עולם הבא** and it is not quoted in regards to the **י"ד** which is **עולם הזה**. From **רש"י** it might seem that the **פשט** in **בא לטהר** מסייעין אותו is that he needs extra help. The reason that they are giving him extra help from heaven is because he needs it, and he couldn't possibly do **תשובה** unless he receives this extra help from **שמים**. On the flip side, from **רש"י** one might think that the **פשט** in **בא לטמא** פותחין לו is that he doesn't need help from **שמים** to become **טמא**. All that needs to be done is for the door to be opened. Once the door is opened, he can become **טמא** by himself. This would seem to be a bit different than the **דבי תנא** that compares it to an owner of a fragrance and naphtha store. If the customer wants to measure out the fragrance the owner is happy to measure it out along with him, but if he wants naphtha, the owner says that the customer can do it himself, since the owner doesn't want to get involved in such bad smelling fragrance. To put it in other words let's view it from the perspective of the following question: What is the **פשט** in the words **פותחין לו** in the phrase **הבא לטמא פותחין לו**? From the perspective of the **גמרא** in **מנחות** the **פשט** is that since all the person wants is to become **טמא**, and in order to accomplish that all he needs from heaven is that the door should be opened, so heaven opens the door for him and

דף יומי דאס וואס דאס

nothing more. The reason is because nothing more needs to be done. However from the context of the תנא involved in stinky smelly חטא sins that smell like tar, so heaven opens the door for him as he requested, however it doesn't follow him and guide him through since it doesn't want to smell the terrible smell.

Having said this let's see what הונא ר' said. בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. I think it could be understood more like the גמרא in מנחות than like the גמרא in יומא. Perhaps it is משמע a little more active involvement from heaven. הונא ר' said מוליכין אותו they direct him or they make him go. Conversely ריש לקיש said פותחין לו, which just means that they open the door for him, but it doesn't mean that they direct him or that they make him go down that path.

Now as opposed to הונא ר' and ריש לקיש, perhaps the statement of נחמן ר' might have an even different implication.

אמר רב נחמן חוצפה אפילו כלפי שמיא מהני מעיקרא כתיב לא תלך עמהם ולבסוף כתיב קום לך אתם (סנהדרין קה).

You see that נחמן ר' doesn't say פותחין לו, and he doesn't say מוליכין אותו, rather he says חוצפה כלפי שמיא מהני. This means that בלעם accomplished something. The מהר"ל says that it means like in the same way that תפילה helps שמיא כלפי. Whereas הונא ר' used these same פסוקים of נחמן ר' to show that בדרך שאדם רוצה לבא לטמא פותחין לו, which ריש לקיש used to illustrate that ריש לקיש used to show that חוצפה helps שמיא כלפי. and he also used the פסוק of יליץ הוא ללצים which ר' חנמן and says that בלעם's actions prove that חוצפה helps שמיא כלפי.

Examining הונא רב's statement regarding one who repeats a sin that it is כהיתר לו נעשה which the מהרש"א explains to mean כדבר היתר דומה לו כדבר היתר perhaps we can explain this as follows. The fact that it is כהיתר לו נעשה means that it would be very hard for him to do תשובה. This is not a case of מותר which we find sometimes in ש"ס, where the person thinks that it is permitted. He knows it is not permitted and the significance of it being כהיתר לו נעשה is that it is very difficult for him to do תשובה. Examining this concept of כהיתר לו נעשה one might wonder if there would have been anything else that it could have potentially meant. As we see in the גמרא in בבא קמא that רב יוסף said that הקדוש ברוך הוא saw that the nations weren't being מקיים the seven commandments that they were מקבל to fulfill, and so he made them permissible for them, which means that if they fulfill them they receive reward like one who is not commanded and fulfills, and not like one who is commanded and fulfills which would have given them greater reward. Perhaps in הונא ר' case we are not talking about someone from the nations of the world, rather we are talking about a Jew. So כהיתר לו נעשה can't mean that he is מצווה ועושה since he is a Jew. Rather it must mean that it is very hard for him to do תשובה.

דף יומי דאס וואס זאגט דאס

I hope, with ה"ה's help, to iron out all of these wrinkles here in the possibly confusing עבר עבירה of סוגיא and how a person is induced to sin with heaven supervising everything, including all of the various possible scenarios and their applicable הלכות, and the גמרא's outlooks etc.

To Be Continued.

Un דבר תורה En Espanol

Acqui tienen ustedes un דבר תורה en espanol para nuestros invitados latinos.

אמר אביי לא פחות עלמא מתלתין ושיתא צדיקי דמקבלי אפי שכינה בכל דרא שנאמר אשרי כל חוכי לו לו בגימטריא תלתין ושיתא הוו איני והאמר רבא דרא דקמי קודשא בריך הוא תמני סרי אלפי פרסא הואי שנאמר סביב שמנה עשר אלף לא קשיא הא דמסתכלי באיספקלריא המאירה הא דמסתכלי באיספקלריא שאינה מאירה ומי נפיש כולי האי והאמר חזקיה א"ר ירמיה משום

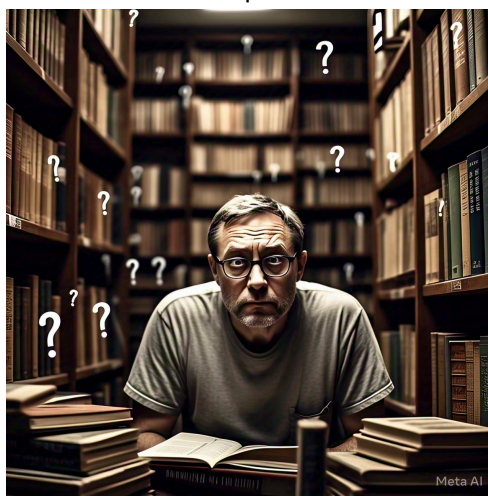
דף יומי דאס וואס זאגט דאס

רשב"י ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הם אני ובני מהם אם שנים הם אני ובני מהם לא קשיא הא דעיילי בבר הא דעיילי בלא בר (סנהדרין צז:)

מהרש"א el Acqui tienes:

דרא דקמיה קודשא בריך הוא וגו'. עיין פרש"י ובפרק לולב וערבה פרש"י אע"ג דבירושלים שלעתיד לבא כתיב קרא דרשינן ליה נמי להכי במקום השכינה סובבים אותו י"ח אלף והם הצדיקים הנתונים לפניו ממ"ה שנאמר כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל. ואמר ליושבים לפני ה' וגו' עכ"ל ע"ש ובתוספות כתבו שם דל"ג פרסי דאטו פרסי מי כתיב בקרא אלא גרסי' י"ח אלפי דרא דקמי קודשא בריך הוא והוא היקף הדרא דנמצאת רביע ד' אלפים כו' ע"ש באורך. ודקאמר ל"ק הא דעיילי בבר וכו'. לכאורה דהני דעיילי בבר הם מעלה עליונה מעלה השלישית דהו פחות מל"ו וקשה דאכתי תקשי דהא רשב"י מספקא ליה נמי בהנהו דעיילו בבר אם אלף הם דהו טפי מל"ו וי"ל דהמהו דעיילו בבר אפשר דאינן רואין כולן באספקלריא המאירה דהשתא מצד אחד שהן עיילי בבר הו חשיבי מהנהו דרואין באספקלריא המאירה ומצד אחר הן פחותין מהן כיון שהן אין רואין באספקלריא המאירה דהשתא שפיר מספקא ליה בהנהו דעיילו בבר אם אלף הן ואם שנים הן. ויש לדקדק דהיאך קאמר דל"ו צדיקים הם הרואים באספקלריא המאירה והא אמרינן סוף פרק החולץ כל הנביאים נסתקלו באספקלריא שאינה מאירה ומשה רבינו נסתכל באספקלריא המאירה. ויש ליישב דבנביאים לענין נביאות קאמר דלא מסתקלין באספקלריא המאירה כמו משה אבל החכמים מצד חכמתן כגון הנהו ל"ו צדיקים אפשר דזוכין לראות באספקלריא המאירה כדאמרינן בעלמא דחכם עדיף מנביא ועיין בענין אספקלריא המאירה בערוך בערך ספקלריא.

El preguntó porque esta la satisfecho con el repuesto de los justos del mundo que podrían ser tan solo dos que se propone de רבי שמעון בר יוחי se referir a los justos que suben al cielo sin permiso, y el que se refiere a los que suben solo con permiso. Pero רבי שמעון בר יוחי sugirió también que los justos pueden ser un mil. No será razonable decir que los justos que suben con permiso serán menos en numero que los que suben sin permiso. Quería sugerir que los justos de אב"י pueden ser mas que treinta seis, porque אב"י dijo que los justos no son minus que treinta y seis, Pero implicato en estos términos es que podrían ser más. Pero esto respuesta no le mencionaba el מהרש"א.

דף יומי DAF YOMI INSIGHTS

School Rules

ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו מכאן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש (סנהדרין פב).

Shampoo?

No shampoo allowed in this school. This is a shampoo free zone.

ייתב ר' כהנא קמיה דרב ויתב וקאמר וכו'. חזייה דהוה קא חייף רישיה וסלין ויתב קמיה דרב אמר ליה ולא תמצא בארץ החיים אמר ליה מילט קא לייטת לי אמר ליה קרא קאמינא לא תמצא תורה במי שמחיה עצמו עליה (סנהדרין קיא).

דף יומי
DAF YOMI INSIGHTS

Is that shampoo?

דף יומי DAF INSIGHTS ומסך DAF

כל פעל ה' למענהו

אמימר ומר זוטרא ורב אשי הוו יתבי אייתו לקמייהו ברדא אמימר ורב אשי משו מר זוטרא לא משא אמרו ליה לא סבר לה מר
להא דאמר רב ששת ברדא שרי אמר להו רב מרדכי בר מיניה דמר דאפילו בחול נמי לא ס"ל סבר לה כי הא דתניא מגרר אדם
גלדי צואה וגלדי מכה שעל בשרו בשביל צערו אם בשביל ליפות אסור ואינהו כמאן סברוה כי הא דתניא רוחץ אדם פניו ידיו
ורגליו בכל יום בשביל קונו משום שנאמר כל פעל ה' למענהו (שבת נ:)

דף יומי דאטאס וואס דאס

הקדשות

הקדשות בפלוגתא דר' אליעזר בן יעקב ורבנן (סנהדרין פח).

Artscroll says the argument between the זקן ממרא and the סנהדרין would be in regards to a case where someone marries a woman with the redeemed property that was only redeemed by an appraisal of a court of three. So I want to suggest that they didn't want to say the potential dispute could be in regards to a case where the person intentionally committed מעילה and would be subject to מיתה according to רבי for several reasons. First of all even if ר' מאיר held like רבי nevertheless the punishment of מיתה might be different then the punishment of כרת. This would mean that ר' מאיר would only be מחייב the זקן ממרא if it is a ruling that can lead to כרת, and not if it a ruling that can lead to מיתה בידי שמים. Second of all Perhaps it would be interesting to consider the case where the person is הזיד במעילה after having redeemed it with a court of three. The reason is because under these conditions it might be considered a case of אומר מותר

which we have already determined that אומר מותר is considered שוגג, with the only exception being חיוב גלות להורג בשוגג.

האי שגגת מעשה דעבודת כוכבים וכו. ורבא אמר לך לא באומר מותר וכו. (סנהדרין סב).

תוס' ד"ה ורבא אמר לך לא באומר מותר. ובריש הגולין (מכות דף ז: ושם) דממעט רבא מבשגגה פרט לאומר מותר התם גרס רבה דעני אביי בתריה. אי נמי גבי גלות טובא בשגגה כתיבי: (סנהדרין סב).

דף יומי TOSAFOS וTOSAFIM

הכחשה באבנים

A שאלה: Is someone חנק if he weakens his father by placing stones or burdens upon him, in order for him to carry, without actually causing a contusion, or loss of blood?

We see that מנשה actually used this method to kill people.

וגם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלם פה לפה לבד מחטאתו אשר החטיא את יהודה לעשות הרע בעיני ה' הכא תרגימו שהרג ישעיה במערבא אמרי שעשה צלם משאוי אלף בני אדם ובכל יום ויום הורג את כולם (סנהדרין קג:)

However perhaps it would seem that upon carefully examining the גמרא in הנחנקין it would seem that one is not liable.

תנן המכה אביו ואמו אינו חייב עד שיעשה בהן חבורה אמר קרא מכה אדם ומכה בהמה מה מכה בהמה עד דעביד בה חבורה דכתיב בה נפש אף מכה אדם עד דעביד חבורה מתקיף לה רב ירמיה אלא מעתה הכחשה באבנים הכי נמי דלא מיחייב אלא אם אינו ענין לנפש בהמה דהא אי נמי הכחשה באבנים חייב תניהו ענין לנפש אדם וכו'. וכו'. (סנהדרין פד:)

Tosafos says the following:

בהכחשה דלא הדרא איירי דאם לא כן לא שייך נזק דמקרי שבת מידי דהוה אהכהו על ידו וצמתה וסופה לחזור ובבהמה לא שייכי ד' דברים:

So perhaps if this wound would cause loss of livelihood the son would be liable to pay for the loss of livelihood as שבת, however since there is no loss of blood (חבורה) he is not liable to חנק.

דף יומי דאגאס וואס דאס

מעשה שדים

אמר אביי וכו. ויש מהן פטור אבל אסור ויש מהן מותר לכתחילה (סנהדרין סז):

אמרה ליה ילתא לר' נחמן מכדי כל דאסר לן רחמנא שרא לן כוותיה וכו. וכו. (חולין קט:)

ואין שואלין בדבר שדים בשבת רבי יוסי אומר אף בחול אסור איר רב הונא הלכה כר' יוסי ואף רבי יוסי לא אמרה אלא משום סכנה כי הא דרב יצחק בר יוסף דאיבלע בארזא ואתעביד ליה ניסא פקע ארזא ופלטיה (סנהדרין קא).

תניא שמעון בן עזאי אומר מצאתי מגלת יוחסין בירושלים וכתוב בה וכו. מנשה הרג את ישעיה וכו. אמר שם איבלע בארזא אתיוה לארזא ונסרוה כי מטא להדי פומא נח נפשיה משום דאמר ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב וכו. (יבמות מט:)

Whereas רב יצחק בר יוסף became swallowed up by a cedar through saying the שם, we see that רב הונא accomplished it through being שדים בדבר שדים. Additionally the גמרא in פרק חלק only quotes רב הונא as saying that it is like being סכנה משום סכנה, אסור משום סכנה, but not that it is like being המכה על הלוחש or any of the other that have no חלק לעולם הבא.

Also perhaps one might find it interesting that whereas דוד was not able to accomplish anything (i.e. save himself) by saying the שם, we see that ישעיה was able to say the שם, although it didn't help to save him.

אמר אבישי שם אוקמיה לדוד בין שמיא לארעא ונימא ליה איהו אין חבוש מוציא עצמו מבית האסורין (סנהדרין צה).

Perhaps there are certain guidelines for this.

וישא משלו ויאמר אוי מי יחיה משמו אל אמר רבי שמעון בן לקיש אוי מי שמחיה עצמו בשם אל (סנהדרין קו).

Artscroll Note 13: etc. etc. A third explanation *Woe to him who sustains himself through the name of God*, i.e. who saves his life by reciting the name of God. When recited in the prescribed manner, certain divine

דף יומי DAF YOMI INSIGHTS

Names can indeed effect miracles. However, people who are not worthy may not use these Names for personal gain (*Maharsha*; see *Rama to Yoreh Deiah 246:21* and *Gra* there #70; se also *Avos DeRabbi Nassan 12:13*)

One last point I want to add here. The גמרא said in the end of מיתות the following:

אמר ר' אייבו בר נגרי אמר ר' חייא בר אבא בלטיהם אלו מעשה שדים בלטיהם אלו מעשה כשפים וכן הוא אומר ואת להט החרב המתהפכת אמר אביי דקפיד אמנא שד דלא קפיד אמנא כשפים. (סנהדרין סז):

So the גמרא differentiates between מעשה שדים and כשפים.

Now אביי said that העושה מעשה בסקילה האוחז את העינים פטור אבל אסור.

Rashi explains:

זה מעשה שדים . שנסתרים ואינן נראין ת כל מקום שנאמר בלטיהם היו החרטומין עושין בלחשיהם ע"י שדים : **בלהטיהם אלו מעשה כשפים** . שאינו עושה ע"י שדים אלא מעצמו

So perhaps it might be implied slightly from רש"י that מעשה כשפים is considered מעשה, whereas מעשה שדים, is not considered as much that he is עושה מעשה. So if it is not as much מעשה כשפים as עושה מעשה, perhaps this means that it is אחיזת עינים. Another distinction here is that whereas in מיתות it might be implied that מעשה שדים is אסור, in פרק חלק it seems that the תנא קמא holds that it is permitted to be שואל (ר' הונא) because (ר' יוסי) only says it is אסור (according to the explanation of ר' הונא) during the week day, and

דף יומי דאטאס ומסע דאטא

it is dangerous. Now what does it mean to be שואל בשדים, and is this really different than performing מעשה שדים? You see the example the גמרא gave is that ר' יצחק בר יוסף became swallowed up by a cedar tree. This seems to be more than just simply asking of שדים, it seems to be an action of מעשה שדים, because something is accomplished, and it is not just simply getting information from the שדים.

וצריך עיון.

“Did you hear about that student who was caught with shampoo?”

